

Hjälten

Magnus Jahnsson

Rasheed kliver in i tunnelbanetåget, mittersta vagnen, sätter sig ner vid fönstret. Han är en liten sliten man, tunn och mager med insjunkna kinder och små pepparkorn till ögon. Blicken är dock pigg och alert där den plirar fram under buskiga, svarta ögonbryn. Det är lite kallt i luften men han fryser inte, han har på sig en tjock silverfärgad täckjacka som han fått av sina bröder.

Här ute i norrförorten är tåget halvtomt. Dörrarna stängs och vagnarna sätter sig motvilligt i rörelse, gnisslande och skakande, som om motvilliga att föra sin last ner mot centrala London; som om de vet vad som skall hända. Han tittar upp emot de betonggrå höghusen som här och där sticker upp ur en oändlig, böljande matta av gråbruna radhus och gröna träd. Det är en klar, vacker morgon. Solen har precis gått upp och himlen är fortfarande silverskimrande blå. Senare på dagen kommer den att bli djupblå men Rasheed vet att han inte kommer att få se den skiftningen. När tåget försvinner ner i tunneln kommer han att ha sett dagens ljus för sista gången.

Han lutar sig bakåt, gör det så bekvämt för sig som han kan på det hårda sätet som är täckt av grafitti, drar dunjackan tätt runt sin kropp. Det skall bli ett privilegium att få slå ett slag mot de otrogna hundarna mitt i deras eget bo, tänker han ännu en gång och låter blicken svepa genom vagnen. En man i kostym och slips lite längre bort i vagnen äter en trekantssmörgås och dricker mjölk direkt ur en liten förpackning

medan han läser tidningen, omedveten om Rasheeds skärskådande blick. Åsynen av den avslappnade mannen får honom att rynka på ögonbrynen. Det satans svinet vet inte hur enkelt och privilegierat hans liv är. Ta bara mjölken han håller i sig. Han kan välja mellan ekologisk mjölk och vanlig mjölk, fet eller lätt; för barnen hans, som säkerligen är på väg till sina fina skolor just nu finns det mjölk med jordgubbs- och chokladsmaak. En av hans bröder i det säkra huset berättade att det till och med finns mjölk för dem som inte tål mjölk. Han skakar på huvudet förs sig själv. De har allt och vi har inget, möjligen lite getmjölk en bra dag. Till och med de fattigaste här kan välja mellan alla dessa sorters mjölk. Inte konstigt att de arroganta djävlarerna ser på honom och hans folk som en lägre stående ras. De vet inte hur det är att inte ha mat för dagen; att inte kunna ge mat till sina egna barn som tittar på en med stora bedjande ögon, oförmögna att förstå varför de skall behöva vara hungriga. De vet inte hur det är att vara 32 år, redan utsliten av tungt kroppsarbete, undernärd och berövad allt hopp.

Bröderna på träningslägret hade förberett honom på att det skulle var svårt att förstå och smälta in i den västerländskt kapitalistiska storstadsjungeln. Han har visserligen varit i Damaskus en gång men det gick inte att jämföra, tänker han. Inget hade kunnat förbereda honom på detta. De hade varit rädda att han skulle förföras av överflödet men det har bara ökat hans hat.

Kvinnorna här förbryllar honom; han avskyr dem och det de representerar innerligt. De dömer honom med sina otäckta ögon; ögon som borde var täckta bakom en slöja. I deras ögon tycker han sig känna att han, bara för att han är en muslim, är en potentiell våldtäktsman. Han känner att de tänker så när han möter deras blickar; blickar som sedan bränner i nacken, svider. Det svåraste i uppdraget hittills har varit att inte brusa upp, skrika åt eller ännu heller våldföra sig på någon av dessa kvinnor i utmanande utstyrslar som lockar men samtidigt förvägrar honom det de lockar med. Deras frimodighet förvirrar honom. Han drömmer om att långsamt, utstuderat och vällustigt ta hand om en av dessa blonderade slynor för att visa var den riktiga

makten ligger: Den fysiska makten som kommer fram rå och vacker när man rycker bort deras civilisations konstlade duntäcke; den riktiga makten där mannen i kraft av sin styrka fortfarande är kung och enväldshärskare. Han känner att tankarna får honom att bli hård och han tittar ut igenom fönstret för att distrahera sig själv. En simpel erektion får inte riskera det heliga uppdrag han har att utföra. Han måste koncentrera sig. Ännu är det dagsljus någon station till och därefter är det ytterligare ett par stationer tills han skall utlösa bomben, mattan av sprängdeg och småspik som han har virad tätt runt sin överkropp under den silvergrå dunjackan som inte är så tjock som den ser ut.

Det finns många bröder som litat på honom nu, sitter framför radio och TV-apparater och väntar. Väntar på nyheten om en bomb som skall berätta för de otrogna små pissmyrorna att de inte är säkra ens på sin lilla isolerade ö. Man är inte Amerikanernas lakej ostraffat. Spanjorerna fick lära sig i Madrid och det som hände förra året när amatörerna från Leeds halvlyckades med sina attentat i tunnelbanan var bara en försmak. Nu skall Imperialistsvinen få smaka ordentligt på skrällen och det är han, Rasheed, som är deras servitör.

Mariya kliver på tunnelbanevagnen i Golders Green. Hon är stressad som vanligt. Skulle inte ha sovit så länge på morgonen men det är ju så förtvivlat svårt att komma upp. Egentligen skulle hon ju kunna gå till familjen nere i Belzise Park på Eton Avenue där hon städar och sköter barnen på tisdagar och torsdagar. Det skulle nog bara ta en halvtimme från den lilla lägenheten hon delar med fyra andra Polskor, halv-illegala svartjobbare de också, utan arbetstillstånd, utan något socialt skyddsnet. Men idag, som de flesta andra dagar är hon försenad och måste ta tunnelbanan. Hon gillar det inte. Det är så instängt där nere i underjorden, efter Hampstead är det alltid proppfullt och man får slå sig ut ur vagnen nere vid Belzise Park.

Det finns dock förvånande nog en sittplats ledig mitt emot en liten, tunn, något äldre sydländsk man med en tjock silverfärgad dunjacka.

Mariya slår sig ner, tacksam för det lilla. Nu kan hon hinna sminka sig. Familjen hon jobbar hos lägger stor vikt vid det yttre. Frun har flera gånger påpekat att hon måste se fin ut om någon av hennes väninnor kommer på oanmält besök. Trots att hon bara är trettio år gammal jobbar frun inte längre och hennes värld kretsar runt alla de sociala distraktioner som hon och hennes väninnor sysselsätter dagarna med: gymbesök, konstgallerier, manikyr och långa diskussioner om nya inredningsidéer på något trendigt bokcafé. Barnen är mest i vägen och tas hand om av nannies. Hon, frun, skulle aldrig komma på tanken att ta tunnelbanan; det finns ju taxi.

Mariya har en universitetsexamen i organisk kemi hemifrån Krakow men i Polen vid den tiden fanns det inga jobb, inget hopp. Som så många unga hoppfulla styrde hon kosan mot väst och England. Hon kunde ju engelska rätt bra från universitetet så det skulle nog ordna sig tänkte hon den där dagen för knappt tre år sen när hon började lifta väster ut. Nu städar hon åt några familjer, får 7£ i timmen, svart. Hon är högre utbildad än de flesta av dessa hemmafruar som ser ner på henne och som aldrig frågar henne något personligt. De vet inte att hon är universitetsutbildad; vet inte vad hon drömmer om. De bryr sig inte. Hon är en städerska och hon skall se respektabel ut, städa noga och ta hand om barnen. Det är hennes plats i deras värld.

Hon sätter på mascaran med vana, precisa handrörelser, lägger på lite puder. Tunnelbanan skakar till när de nätter sig i rörelse igen men Mariya är van och parerar säkert med sin lilla borste. Hon granskar sig själv i den lilla runda spegelbilden. Kvinnan hon ser är 25 år gammal och ser om hon får säga det själv rätt vacker ut. Hon känner sig ung, har fortfarande livet framför sig, lite pengar på banken nu, pundet är starkt så det är en liten förmögenhet om hon åker tillbaks till Polen. Hon känner på sig att hon kommer att få ett bra liv, hon är till sist på rätt väg. Mannen mitt emot, sydlänningen, sneglar på henne när hon stänger sin sminkdosa och tittar upp, ut genom fönstret för att få en sista skymt av den blånande himlen innan tåget far ner i tunneln mot Hampstead. Hans ansikte ser lite spänt ut. Maryia ler sitt söta blyga

leende men mannen visar inga tecken på att ha uppfattat hennes lilla gest. Han rynkar lite på pannan och tittar ut genom rutan.

Mariyas mobil ringer. Det är Miro, den Bulgariske killen hon träffade för en dryg månad sen när familjen hon jobbar för installerade en ny jacuzzi. Miro, en snygg lång civilingenjör från Sofia, jobbar här som el- och rörinstallatör för badrumsfirman som byggt om herrns och fruns egna badrum innanför deras stora sovrum på tredje våningen i huset. De hade flirtat med varandra redan första gången de sågs och därefter varje gång när de varit ensamma i huset. När de för knappt två veckor sedan testade jacuzzin tillsammans var de redan ett par. Mariya hade aldrig badat jacuzzi tidigare och alla jetstrålar och det bubblande, kokande vattnet tillsammans med den spännande känslan att göra något otillåtet hade gjort henne helt yr och kåt. Han hade kysst henne överallt, smekt henne och de hade älskat, han ovanpå henne, i vattenytan medan hennes rygg smektes, lyftes av strålarna underifrån. Då, just då, hade hon känt en lycka hon inte trodde var möjlig. Det är alltså så här de har det hela tiden, de välbärgade, hade hon tänkt och längtat.

”Miro, min älskade”, kuttrar hon i telefonen.

”Mariya, min ängel” svarar han, en grov, manlig röst med stark brytning,

”Hinner vi ses ikväll?”

”Jag har två biljetter till London Aquarium som jag fick av en klient nu precis. Det är därför som jag ringer. Du älskar ju havet. Vill du drömma dig bort med mig på akvariet i kväll?”

”Åh, gissa om jag vill! Jag försov mig igen och har varit grinig hela morgonen men du skulle se mig nu, hur jag ler”

”Jag älskar ditt leende!”

”Miro, vi åker ner i tunneln nu, täckningen försvinner. Älskar dig!”

”Puss! Älsk ...”

Mobilen piper till. Täckningen är borta. Mariya pussar mobilen; ler. Det blir nog en bra dag trots allt.

Perfekt! tänker Rasheed. En sionistslyna, ett överklasskräk, en extra bonus. Hon kommer att dö i sina designerjeans. Han skall titta in i hennes ögon när han trycker på knappen som är gömd i jackärmen. Han kan känna den som en liten knöl som trycker på den vänstra handleden. Tunnelbanevagnen är nästan full nu. Ett stopp till, Hampstead, sen är det dags för dagens stora föreställning. En enkel getskötare kommer att vara förstasidesstoff i alla tidningar världen över om ett par timmar. Familjen kommer att vara ekonomiskt tryggad för resten av livet, det har hans bröder från träningslägret i Sudan lovat honom. Ali och Amir, hans små söner, kommer att få mat, de kommer att få höra berättelsen om hur deras far slog ett slag mitt i ormarnas näste, ett slag som kändes världen över. De kommer att vara stolta över honom. Minnena sköljer över honom; hur de brukade komma springande för att möta honom när han kom hem; hur de hoppades på att han skulle ha med sig någon lite sötsak; hur de tjöt av glädje och kastade sig i hans famn de få gånger han hade haft lyckan att kunna köpa något litet sött till dem. Han ler ut emot det mörka fönstret men blicken är fäst i fjärran, ute i det stora mörkret. Det är det enda som skrämmer honom; att aldrig få se dem mer, aldrig höra deras glädjetjut igen. I det stora hela är det dock ett billigt pris att betala tänker han. Hans liv var ändå förspillt, genom sin död kommer han att kunna ge dem mycket mer än vad han hade kunnat i livet. Döden är inte ens en kostnad, hade hans kamrater sagt. Martyrskap är ett privilegium som är få förunnat. Livet kommer att få en mening i den sista fraktionen av den sekund då bomben utlöses och i livet efter kommer du att bli hyllad av alla rätttrogna muslimer.

Han vill mumla de trygga bönerna för att preparera sig inför de sista minuterna men han vet att han inte får dra uppmärksamhet till sig. Ur ögonvrån studerar han den unga kvinnan mitt emot. Vad förvånad hon skall bli. Han skall berätta för henne när han trycker på knappen så att hon vet att hon dör. Han skall njuta av att se skräcken i hennes ögon. Det är den bild han vill ta med sig in i nästa liv. Återigen ler han och rör sin högerhand över till muffen på den silverfärgade täckjackan, fingrar

på avtryckaren, leker med den. Tunnelbanan startar igen, gnyende. Det är dags nu.

Rasheed väntar några sekunder, låter vagnarna försvinna in i tunneln bortom perrongen innan han böjer sig fram emot kvinnan, ler ett snett leende, han har inte många tänder kvar, och säger tyst på knagglig engelska: ”Dö nu Sionisthynda.”

Han ser inte ens örfilen som kommer, blixtsnabb. Mariya, som har fått freda sig mot mer än ett oanständigt förslag i när hon med sitt långa svarta hår och sin unga utmanade klädsel promenerat hemåt från någon nattklubb i Soho, reagerar på instinkt. Rasheeds kind bränner som eld och det blixtrar i huvudet. Först tror han att det är så här det känns att dö. Sen ser han Mariyas ursinniga blick, hör henne fräsa på ett språk han inte känner igen, säkerligen hebreiska tänker han och förstår med ens vad som hänt. Den otrogna horan har slagit till honom, en otänkbar skymf! Någonting brister inne i Rasheed; han glömmer planen, reser sig upp, trycker på avtryckaren i ärmen samtidigt som han skriker maniskt på arabiska: ”Dö otrogna svin, dö! Allah är stor!”

Varför händer ingenting? Rasheed trycker igen, frenetiskt, masserar avtryckarknappen för att få kontakt. Svett börjar forsa ut från tinningarna. Han registrerar som i trance att folk skriker hysteriskt runt omkring honom, kastar sig på golvet. Han ser den store mannen med det rakade huvudet till vänster, ser honom som i slow-motion ladda sin raka höger. Han står som paralyserad, glömmer bort att han skulle kunna värja sig. Händerna är vid midjan, trycker febrilt på avtryckaren. Varför händer inget? Kvinnan mitt emot sitter kvar. Hon ser fortfarande ursinnig ut men ändå iskallt lugn och fixerar honom med sin blick, hypnotiserar honom. Varför är hon inte rädd? Knytnäven kommer. Det är ingen idé att försöka duka. Om han misslyckas vill han ändå dö. Att leva med misslyckandet, sveket mot sina bröder, sina barn vore värre än döden. Han trycker så hårt på detonatorn han kan, så hårt att skinnet på fingerspetsen spricker, känner ett svagt klick i fingret. Han skriker desperat: ”Allah är stor” en sista gång, känner hur knytnäven träffar sidan på hakan, hur ben och tänder krossas, men hans

sinne är bortom smärtan nu, helt blankt. Rasheed hinner inte ens tänka klart tanken som påbörjats; att det känns som om huvudet exploderar, innan blir allt svart.

Telefonen ringer och han vaknar med ett ryck. Förvirrat undrar han var han är och vem han är. Ögonen börjar fokusera i mörkret. Väckarklockans röda dioder visar att klockan snart är fyra på morgonen. Washington ligger tyst och svart utanför hans fönster. Jag hatar att bli väckt mitt i en bra dröm, mumlar han sluddrigt för sig själv. Drömmen känns fortfarande nästan verklig. Det är inte varje natt han drömmer om att han instruerar en baddräktsmodell hur man kastar med ett kastspö i en liten ranglig roddbåt heller. Oftast drömmer han om åren på Yale University och så är det den återkommande mardrömmen om när han läste bok för de där små skolbarnen. Han vill inte tänka på den drömmen

Det måste vara viktigt om någon ringer vid den här tiden på natten tänker han, rycker åt sig luren och harklar sig innan han svarar för att försäkra sig om att rösten fortfarande finns kvar:

”Yeah!” Rösten låter rosslig, sömndrucken.

”Mr President?” Statssekreteraren låter upphetsad.

”What’s up Jimmy-boy?” Han kliar sig i skrevet och blinkar ett par gånger för att vakna till; för sen handen genom håret. Nackhåren reser sig på honom. Vad är det som har hänt den här gången, tänker han.

”Ursäkta att jag väcker er, Mr President, men jag har goda nyheter, mycket goda nyheter!”

”Spotta ut det Jim! Vad har hänt? Varför väcker du mig mitt i natten?”. Han sätter sig upp nu och svingar ut de gamla lurviga benen över kanten på sängen, andas ut. Tänker att det inte kan vara någon ny katastrof i alla fall. Han sa ju att det var goda nyheter Jimbo, eller hur.

”Det har varit ett bombattentat i Londons tunnelbana. Det är hundratals döda och skadade! Det hände för någon timma sen bara.

Nyhetererna därifrån är rätt förvirrade men det är döda människor överallt. Slå på CNN så kan ni se det med egna ögon!”

”Ett bombattentat mitt i natten?”

”Nej, Mr President de är fem timmar före oss borta i London, klockan är nio på morgonen där nu.”

Han är tyst någon sekund, funderar innan han utbrister: ”Rock on! Det är ju fantastiska nyheter!” Han kan inte låta bli att skratta till sitt korta nasala skratt. ”Är det Bin Laden? Såklart är det Bin Laden. Det är ju perfekt! Ondskans axel slår till igen. Man kan alltid lita på den, eller hur? Vad skulle vi göra utan den! Det kommer att göra under för min popularitet. Om inte opinionen vänder nu så vänder den aldrig.”

”Jo det stämmer, en organisation som verkar ha anknytning till Bin Laden har tagit på sig dådet.”

”Självklart. Vet vi något mer?”

”Det finns en bild internet på en man, Rasheed kallar de honom, som påstås vara martyren.”

”Hjälten skulle jag kalla honom!” Han skrattade till kort igen. ”Där fick de, de stöddiga jäkla tepimplarna som hela tiden antytt att vi inte kan försvara oss mot terrorister så som de kan.”

”Vi lär inte få några problem med dem nu, brittena alltså, Mr President. Det är lynchmobbar ute över allt. Taxichaufförerna kör över alla araber de ser. Alla som ser ut som muslimer jagas i hela landet av ursinniga briter. De håller på att sätta in militären för att upprätthålla ordningen!”

”Otroligt! Vilken bingo! Vi måste så klart uppträda sorgset, allvarligt och fördöma detta vansinnesdåd officiellt”, skrockar han muntert.” Förbereder du ett pressmeddelande och ett tal till morgon-TV-sändningarna!”

”Det är redan på gång, Mr President.”

”Man måste bara älska Bin Laden och hans grabbar eller hur? Håller vi koll på honom där borta i ... i ...”

”I Pakistan menar ni Sir?”

”Just det; ser ni till så att ingen har ihjäl honom?”

”Sir, han tar inte ett steg utan att vi vet om det”

”Ja jävlar! Nu slipper vi hemmaopinionen i månader. Ökningen av försvarsanslagen är så gott som i hamn. Jag lägger mig och sover några timmar till. Jag hade en bra dröm jag vill tillbaks till. Ring igen bara om det är absolut nödvändigt.”

”Ja, Mr President. God natt igen”

”Jo Jimmy, en sak till! Nu har vi rätt läge. Nu tar vi Iran. Jag känner att det är rätt tidpunkt för det nu. Gud har gett mig ett tecken! Vi börjar förberedelserna nu på morgonen.”

”Skall bli, Mr President, Skall bli.”
